

Psalmul 123

O cântare a treptelor.

Titlul și conținutul.

Titlul: *O cântare într-un cor mai înalt sau O cântare a treptelor* (Un psalm de popas). În realitate, urcăm tot mai mult. La începutul călătoriei noastre de pelerinaj (Psalmul 120) a răbufnit o tânguire privind mediul nostru înconjurător potrivit. În psalmul următor deja ne-am ridicat ochii spre munții din depărtare și am făcut popas într-o siguranță bine garantată. De aici urcăm la priveliștea plină de încântare a casei lui Dumnezeu. Dar acum privim nemijlocit în sus spre DOMNUL și astfel ne aflăm la o înălțime care le întrece cu mult pe toate celelalte. Ochii cântărețului privesc acum peste dealuri, peste așternutul picioarelor de pe pământ ale DOMNULUI, în sus, spre tronul Său înălțat din cer. Unul dintre vechii comentatori, *Joh. Heinrich Alsted* († 1638), a numit potrivit acest psalm, *oculus sperans*, ochiul nădejdiei. Este un psalm scurt, compus cu artă deosebită; el conține un gând pe care îl exprimă într-un mod atractiv, remarcabil. Fără îndoială că a fost o cântare preferată a multora din poporul vechi-testamental al lui Dumnezeu. S-a presupus că acest cânt scurt, sau mai mult un suspin de rugăciune, s-a născut în zilele lui Neemia sau sub prigonirile lui Antiochus Epiphanes. S-ar putea; dar și Dumnezeu a făcut deja de multe ori să se întipărească anticipat suspine și cuvinte de credință prin slujitorii Săi plini de duhul profeției, încât copiii Săi îndoliați să le găsească gata.

1. Îmi ridic ochii spre Tine, care locuiești în ceruri.
2. Iată, ca ochii robilor către mâna stăpânilor lor, ca ochii roabei către mâna stăpânei ei, așa sunt ochii noștri către DOMNUL Dumnezeu nostru, până Se va îndura de noi.
3. Îndură-Te de noi, DOAMNE, îndură-Te de noi, pentru că suntem sătui peste măsură de dispreț.
4. Sufletul nostru este sătul peste măsură de batjocura celor fără griji, de disprețul celor mândri.

1. Îmi ridic ochii spre Tine. (Acest *spre Tine*, în ebraică stă în față, subliniat.) Într-adevăr, este bine când ai pe cineva spre care să privești în sus. Poetul psalmului nostru privește așa de tare în sus, încât, de fapt, mai sus decât atât nu-și poate ridica privirea. Și nici ochii îngerilor n-ar putea să-și ia un zbor mai înalt. Psalmistul credea într-un Dumnezeu personal, viu; lui îi era străin panteismul modern, care, în fond, nu este nimic altceva, decât un ateism mascat de o frunză de viță. Ochii deschiși spre cer sunt expresia involuntară, foarte firească, a stării unei inimi, când orice dorință, nădejde, încredere și așteptare sunt îndreptate spre DOMNUL. Firește că Dumnezeu este pretutindeni, și totuși este așa de normal să ni-L imaginăm deasupra noastră, în ținutul slavei, care este situată dincolo de firmament. Cuvintele următoare, *care locuiești în ceruri* sau *tronezi*, redau tocmai imaginea autentică a unui copil al lui Dumnezeu, care în necaz se mângâie cu: Dumnezeu există, Dumnezeu este în cer, acolo tronează El ca Stăpân și Dumnezeu este întotdeauna același, de aceea vreau să privesc în sus la El, după ajutor. Dacă noi, în jurul nostru, printre cei asemenea nouă, nu putem zări nici un ajutor, atunci este foarte înțelept să privim deasupra noastră; ba chiar dacă am avea o sută de ajutători, ochii noștri ar trebui totuși să fie îndreptați nemijlocit spre DOMNUL. Cu cât mai sus este DOMNUL, cu atât mai bine pentru credința noastră; căci această înălțime înseamnă putere, slavă și excelență, a-tot-măreție în orice relație; și toate aceste perfecțiuni ale lui Dumnezeu vor intra în acțiune spre binele nostru. Trebuie să fim foarte recunoscători dacă Dumnezeu ne-a dat ochi spirituali; sărmanii oameni de lume, orbi, oricât de multe cunoștințe pământești ar avea, tot nu-L pot observa pe Dumnezeul nostru, căci în lucrurile cerești duc lipsă de capacitatea vizuală. Totuși,

și noi trebuie să ne folosim ochii fiind conștienți de scopul urmărit, căci de la sine ei nu se îndreaptă în sus spre DOMNUL, ci mai degrabă înclină să privească în jos sau spre interior, sau oriunde altundeva, numai spre DOMNUL, nu. Să fie hotărârea noastră fermă, să nu ducem lipsă de privirea îndreptată spre cer. Dacă nu putem să-L vedem pe Dumnezeu, atunci cel puțin să vrem să ne uităm după El. Dumnezeu este în cer, așa cum un împărat este în palatul său: acolo Se arată și Se descoperă El, acolo este omagiat, acolo Se glorifică El; de acolo privește în jos, la lume și le trimite alor Săi ajutorul Său, așa cum o cer împrejurările; și acolo ne ridicăm noi ochii, chiar dacă mâhnirea noastră este așa de mare, încât nu putem să facem mai mult. Ce condescendență milostivă este totuși din partea lui Dumnezeu, că îngăduie să ne ridicăm ochii spre tronul Său înalt, minunat, încă ne și încurajează la aceasta, chiar ne-a poruncit-o. Dacă privim în sus spre DOMNUL, nădăjduind, este bine să-I spunem acesta și într-un cuvânt de rugăciune; psalmistul își folosește gura la fel de bine ca ochii. Nu avem nevoie întotdeauna să vorbim, ca să ne rugăm; un suspin ușor, o lacrimă ce curge încet în jos, ba chiar numai o privire spre cer și deja este o rugăciune. Dar experiența ne învață că inimii îi este de mare ajutor dacă-și folosește glasul ca să-și verse dorințele înaintea lui Dumnezeu și bine facem dacă ne adresăm cu cuvinte deslușite lui Dumnezeu, care îi ascultă pe ai Săi și le îndeplinește dorințele cu atâta plăcere. Este minunat că Dumnezeul nostru este întotdeauna acasă; El nu este în călătorie, ca Baal, ci șade pe tronul Său, în cer. Să nu socotim nici o oră din zi ca nepotrivită ca să-L așteptăm pe DOMNUL, și nici o perioadă din nopți să nu fie prea întunecoasă pentru noi, ca să privim în sus la El.

2. Iată – într-adevăr, este vrednic de atenția oamenilor și ah, fie ca și Maiestatea cerească să dea atenție la aceasta și să trimită grabnic ajutorul plin de har pe care-l așteptăm! Iată, o, DOAMNE, cum privim în sus la Tine și privește și Tu cu îndurare jos la noi! Acest „iată” ne mobilizează totuși la atenție activă, înainte de toate pe noi, care citim psalmul. De fiecare dată când bărbații credinței L-au așteptat cu nerăbdare pe DOMNUL, exemplul lor merită o contemplare serioasă. Sfințirea este o lucrare minunată a harului; de aceea s-o contemplăm! Că Dumnezeu reușește să activeze duhul slujirii autentice în oameni care sunt din fire niște răzvrătiți, aceasta este ceva uimitor; de aceea să se întoarcă toți și să contemple acest spectacol remarcabil!

Ca ochii robilor către mâna stăpânilor lor. Robii stau cu mâinile încrucișate în planul din fund al odăii, fiind atenți la toate mișcările stăpânului lor. Omul din Orient vorbește mai puțin cu supusul său, decât obișnuim noi s-o facem și preferă să-și dea sclavilor indicațiile prin mișcarea mâinii; de aceea, slujitorul trebuie să-și îndrepte ochii fix la stăpânul său, altfel s-ar putea să-i scape vreun semn și de aceea ar rămâne dator cu ceva privind ascultarea. Omul dedicat DOMNULUI își ține exact la fel privirea întoarsă spre Dumnezeu și se străduiește să recunoască voia lui Dumnezeu din orice semn pe care DOMNUL binevoiește să-l folosească. Rânduielele naturale ale lui Dumnezeu, călăuzirile providenței Sale, ca și efectele deosebite ale harului Său, toate acestea sunt mișcări ale mâinii DOMNULUI, din care fiecare putem să învățăm o parte din îndatoririle noastre; de aceea trebuie să luăm seama la ele cu grijă și să le cercetăm, ca să descoperim voia lui Dumnezeu.

Ca ochii roabei către mâna stăpânei ei. Această a doua comparație poate că este adăugată de aceea, pentru că în țările orientale femeile se îndeletnicesc mai mult cu educarea servitorilor decât bărbații. În mod obișnuit se acceptă că femeile împart mai multe ordine și sunt mai sensibile față de neascultare decât sexul mai tare. La matroanele romane, sclavele aveau din această cauză o viață de-a dreptul tristă și la multe dintre femeile orientale distinse se pare că nu va fi fost cu mult altfel. Dar Sfânta Scriptură ne aduce în fața ochilor și câte o imagine înviorătoare despre o relație bună între stăpâni și servitori.

Așa sunt ochii noștri către DOMNUL Dumnezeu nostru. Pentru credincioși este o dorință cordială să fie atenți, fără excepție, la toate indicațiile DOMNULUI; chiar și acele rânduieli, care aparent privesc lucrurile mărunte, nu ne sunt neînsemnate; doar știm că vom fi trași la răspundere chiar și pentru orice cuvânt nefolositor și vrem să putem să dăm socoteală cu bucurie cândva, nu cu suspine. Adevărații copii ai lui Dumnezeu, ca și robii ascultători, privesc *plini de venerație* la DOMNUL, Dumnezeu lor; ei au o sfială sfântă, o teamă, nu una care vine din afară, ci din străfunduri, față de El, Cel mareț, Cel minunat. Ei sunt pregătiți în mod ascultător, călăuziți de ochii Săi, să îndeplinească ordinele Sale. Privirea lor este îndreptată neabătut, cu toată *atenția*, asupra a tot ce vine de la Cel Preaînalt; ei dau atenție cu toată seriozitatea și sunt îngrijorați că ar putea să omită ceva din neatenție sau prin felul lor visător de a fi și din neglijență. Ei privesc neîncetat la El, căci pentru ei nu există timp când sunt în afara serviciului; pentru ei este mereu o plăcere să slujească în toate. Ei își îndreaptă ochii spre DOMNUL *nerăbdători*, așteptând de la mâinile Sale asigurarea strictului lor necesar, nădăjduind în sprijin și ocrotire în primejdie și așteptând semnul bunăvoinței Sale. Numai la El privesc, numai în El își pun încrederea și învață tot mai bine să privească în sus spre El într-un veritabil *devotament* suspus, așteptându-L răbdători pe DOMNUL și să proslăvească Numele Său atât în purtare, cât și în suferință, plini de strădanie cordială. Când sunt pedepsiți, atunci își ridică ochii stăruitor spre mâna care-i bate, sperând că în curând harul va diminua asprimea pedepsei. În imagine există mult mai mult decât putem noi să expunem în această scurtă interpretare; poate cel mai folositor este dacă inițiem întrebarea: Ne aflăm noi într-o asemenea educație pentru slujbă? Starea noastră este, de fapt, și adesea, cea a fiilor lui Dumnezeu (Romani 8.14); dar am învățat noi ascultarea deplină a robului? Ne-am predat noi înșine DOMNULUI și ne-am supus voința în fața Maiestății cerești? Dorim noi să stăm în toate la dispoziția DOMNULUI? Dacă da, atunci ferice de noi, căci slujitorii Acestui Domn sunt fericiți (1 Împărați 10.8). Cu toate că suntem făcuți comoștenitori ai lui Hristos, în prezent ne deosebim numai puțin de robi (Galateni 4.1) și firește că putem fi mulțumiți să ni-i luăm ca pildă pe slujitorii devotați.

Să observăm Numele aliat: *DOMNUL Dumnezeu nostru*; să slujim unui astfel de Dumnezeu, care ni S-a dat în întregime nouă, este minunat! De dragul legământului Său ne va da har; dar vom avea de așteptat după el,

până Se va îndura de noi, să aibă milă de noi. Dumnezeu are vremea și ceasul Său și noi trebuie să așteptăm cu răbdare *până* vine ceasul Său. Ca să ne fie încercată credința, preaslăvitul nostru Domn poate să amâne o vreme; dar în cele din urmă făgăduința va fi împlinită minunat. Harul este acela care ne trebuie, după care ne uităm și pe care ni-l va arăta Domnul nostru. Și fiind ca aceia care privesc la DOMNUL cu privirea sfântă a credinței, descrisă aici, și ei au încă nevoie de har; și deoarece ei n-au nici un fel de pretenție legală la el, îl așteaptă până când condescendența gratuită a lui Dumnezeu li-l va dărui milostiv. Fericit este robul pe care stăpânul său îl va găsi făcând așa (Luca 12.43). Serviabilitatea care-L așteaptă pe DOMNUL este o postură care se cuvine atât pe pământ, cât și în cer; ea este, de fapt, pretutindeni atitudinea corectă, potrivită pentru un rob al DOMNULUI. Și nici nu trebuie s-o părăsim vreodată, atâta timp cât suntem în Împărăția harului numai din îndurare gratuită. Este un mare har să fim în stare să așteptăm harul.

3. Îndură-Te de noi, DOAMNE, îndură-Te de noi! El a rămas agățat de cuvântul har și face din el o rugăciune fierbinte; cuvântul exercită un efect puternic asupra lui și el nu-l poate lăsa. Bine facem dacă vorbim despre tot, orice ar fi, cu Tatăl nostru ceresc, deci toate dorințele noastre să le transformăm în rugăciune (compară cu Filipeni 4.6); și mai ales când devenim conștienți de o lipsă copleșitoare, de o nevoie deosebită de ajutor într-o privință sau alta, ar trebui tocmai

această nevoie s-o considerăm ca pe o nevoie-cheie și să ne cântăm cântarea pe acest ton. Repetarea cererii trebuie să exprime atât dorul puternic al psalmistului, cât și nevoia sa urgentă; lucrul de care are nevoie degrabă, pe acela îl cere impetuos. Să observăm că el a schimbat persoana întâi singular cu pluralul. Toți copiii lui Dumnezeu au nevoie de har, toți îl doresc și toți trebuie să-l aibă; de aceea ne rugăm: *Îndură-Te de noi!* Când un sclav este pedepsit, atunci se uită rugător la mâna stăpânului său, ca pedeapsa să ia sfârșit; tot așa privim și noi în sus la DOMNUL, după har, și-L rugăm insistent, din adâncul inimii, pentru îndurare. Potrivnicii noștri n-au nicio îndurare pentru noi, numai priviri de dispreț; așa că să n-o cerem de la ei, ci să ne adresăm Dumnezeului oricărui har, Celui îndurător, și să dorim numai ajutorul Său.

Pentru că suntem plini (sau sătui) peste măsură de dispreț. Să observăm expresiile categorice. Dispreț - o, ce băutură amară! Pelin amestecat cu fiere, un lucru caustic, care nu rănește numai gâttele, ci și sufletul. Cine primește să guste acest pahar, acela poate, într-adevăr, să-L roage stăruitor pe Dumnezeu pentru milă și ajutor îngăduitor. Și cei care se roagă în psalmul nostru sunt plini de ea; este ca și când băutura amară le-a fost turnată până la refuz. Această suferință devenise una care umplea totul în ei, era marea mâhnire a inimii lor; acest sentiment, de a fi disprețuit, le-a luat sufletul cu totul în stăpânire, excluzând orice simțire pentru altceva și îi făcea nespun de nefericiți. Mai este de adăugat un cuvânt: *foarte plini sau sătui peste măsură.* Plin până dă pe deasupra, o măsură îndesată, scuturată, clătinată. Puțin dispreț ar fi putut, desigur, să suporte, dar acum erau săturați cu el, sătui peste măsură! Ne mirăm că ei cer o dată după alta îndurarea lui Dumnezeu, deoarece acest rău era tot mai mult în creștere? Nimic nu rănește mai profund, nimic nu amărăște mai mult sufletul, nimic nu puroiază așa în oase, ca ocară disprețului. Când semenii noștri ne desconsideră, atunci și noi suntem prea ușor înclinați să ne înjosim și să nu luăm seama la mângâierea pregătită pentru noi. O, fie ca inimile noastre să se sature cu fericita părtășie cu Dumnezeu! Atunci disprețul oamenilor nu ne va pătrunde în inimă, ci se va scurge pe lângă noi și nu ne vor putea umple niciodată cu fierea lor amară.

4. *Sufletul nostru este plin (peste măsură de sătul) de batjocura, de disprețul celor mândri (al celor fără griji).* Expresia s-a intensificat aici și mai mult, deja prin repetiție. Deoarece ei înșiși nu știu nimic despre necaz, oamenii fericiți ai lumii devin cu ușurință neîndurători și cruzi și îi rănesc pe copiii lui Dumnezeu cu batjocură feroce. Deoarece îi disprețuiesc deja de mult în adâncul inimii lor pe cei evlavioși, ei arată această la o bună ocazie și prin sarcasm public. Ia seama ce fel de oameni sunt aceștia, care fac așa ceva! Nu sunt cei săraci, cei smeriți, care trebuie să treacă ei înșiși prin multă mâhnire, ci astfel de oameni, care în toate zilele trăiesc minunat și în bucurii și care sunt foarte mulțumiți cu ei și cu soarta lor. Da, ei au o viață ușoară. Conștiința lor este tocită, de aceea nu le pasă de amenințările lui Dumnezeu și ajung ușor să batjocorească umblarea sfântă a celor care se tem de Dumnezeu. Ei își fac zile bune, nu-și refuză nimic și de muncă grea nu au nevoie. Ei nu se împovărează deloc cu încercarea anevoioasă de a se îndrepta, căci autoamăgirea lor este nemăsurată. Astfel de oameni iau totul ușor și de aceea se distrează pe seama sfintei griji și atenției ale celor care-și țin ochii îndreptați neabătut spre mâna DOMNULUI. Ei spun: cine este DOMNUL, ca să trebuiască să ascultăm de El? Apoi se întorc cu o privire disprețuitoare și strâmbă din nas la cei care se tem de DOMNUL. Vai de cei mândri din Sion, care trăiesc așa de fără grijă; disprețul lor pentru cei evlavioși le va grăbi pieirea și le va înmulți nenorocirea! Ce consecințe grave poate avea o viață fără griji, sigură, lipsită de necaz, lucrul acesta ne pășește în fața ochilor neobișnuit de deslușit în versetul nostru. Dacă un om ajunge în împrejurări de viață unde totul merge după dorința sa și este liber și scăpat de orice griji și osteneți, atunci îi va ridiculiza în curând pe cei evlavioși, loviți de mult necaz, și vor deveni trufași și orgolioși în gândire și umblare.

De disprețul celor mândri. Cei mândri au o părere așa de bună despre ei înșiși, încât trebuie să-și facă în mod necesar o părere cu atât mai proastă despre aceia care în realitate sunt mai buni decât ei. Mândria este, într-adevăr, disprețuitoare în sine, dar generează o altă ființă nerușinată, de disprețuit. Disprețul care pornește de la oamenii sus-puși de pe pământ este adesea deosebit de aspru, de un fel caustic; unii dintre ei sunt, cum s-a vorbit pe seama unui renumit om de stat, adevărați maestri în batjocură și ironie și în glumă mușcătoare; și niciodată nu par să se simtă așa de total ca acasă în batjocură, ca atunci când victima atacurilor lor veninoase este un slujitor al DOMNULUI. Este destul de ușor de scris despre această temă; dar tu personal să fii ales ca țintă a disprețului și a ironiei, aceasta este cu totul altceva. Multe inimi nobile s-au frânt deja, curajul multor bărbați viteji s-a ofilit sub puterea condamabilă a ipocriziei și a ciupercii otrăvitoare a disprețului. Spre mângâierea noastră ne amintim că Mântuitorul nostru divin a fost cel mai disprețuit și mai dezapreciat, și totuși n-a abandonat slujba Sa grea, până n-a fost înălțat ca să troneze în cer. Și noi vom purta partea noastră din acest rău care încă mai stăpânește sub soare și vrem să credem cu tărie că disprețul de care avem parte de la cei nelegiuiți va conta spre onoarea noastră în lumea cealaltă. Și acum ne slujește deja ca o adevărare că nu suntem din lume; căci dacă am fi din lume, atunci lumea ar iubi ce este al ei.

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru psalmul întreg: Acest psalm este, așa cum vedeți, foarte scurt; de aceea este un exemplu bun care dovedește că puterea rugăciunii nu stă în vorbăria lungă, ci în Duh. Căci și problemele mari și importante Îi pot fi prezentate lui Dumnezeu în puține cuvinte, dacă aceasta se face în Duhul și cu nespuse suspine ale inimii, în mod deosebit dacă există o asemenea nevoie, încât nu avem timp și spațiu ca să ne gândim la o rugăciune lungă. În psalmi sunt și unele rugăciuni lungi și bogate și printre altele, rugăciunea lui Daniel (Daniel 9.4-19) este foarte minunată. Dar toate rugăciunile sunt suficient de lungi atunci când duhul și inima sunt arzătoare, au recunoscut nevoia relevantă prin care sunt îndemnite la rugăciune, nu ca să ceară lucruri neînsemnate, pe care lumea le respectă foarte mult (ca atunci când suferim din cauza hranei sau alte lucruri asemănătoare), ci când Biserica este oprimată de forța tiranilor, sau când Numele DOMNULUI este profanat prin învățături false, sau când este ceva asemănător, care este pentru onoarea lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor. *Martin Luther 1531.*

Acest psalm este caracterizat printr-o particularitate. Și anume, el are atâtea rime, așa cum a remarcat *Reuß*, cum abia dacă mai are vreo parte a Vechiului Testament. Aceste rime sunt totuși pur întâmplătoare. Ele provin de acolo, pur și simplu, că multe cuvinte sunt folosite în aceleași forme de declinare și de conjugare și, prin urmare, se termină în aceleași desinențe sau în unele foarte asemănătoare. Rimele intenționate, regulate, care se repetă, nu sunt o trăsătură a poeziei ebraice, la fel de puțin ca a poeziei grecești sau latine. Numai aliterații și jocuri de cuvinte își găsesc ici și colo întrebuintarea și atunci de multe ori foarte potrivită și impresionantă. *Samuel Cox 1874.*

Versetul 1. *Îmi ridic ochii spre Tine și așa mai departe, rugându-mă mai mult cu privirea ochilor, decât cu cuvinte; căci suferințele mele îmi apasă inima prea tare, ca gura mea să poată vorbi.* *John Trapp † 1669.*

Acest psalm este suspinul dorului adânc de casă al unui pelerin împlinit. Dar patria acestui pelerin este la tron, el călătorește de pe pământ spre cer; și în timp ce se cațără în sus pe poteca abruptă, unde să-și ridice el ochii în sus dacă nu la Acela care tronează în cer? Noi înaintăm cu câte un pas spre cer de fiecare dată când ne gândim la Dumnezeu. Numai aceasta ne duce mai sus. Dacă vrem să ne pocăim profund, atunci nu trebuie să privim la noi, ci la El; dacă vrem să

devenim smeriți, dacă dorim mult să iubim sincer, pe scurt, dacă vrem să înaintăm în sfințenie, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul, nu trebuie să privim la noi, ci la El, care tronează în cer. Dacă vrem ca El să-Și întoarcă privirile de la păcatele noastre, atunci trebuie să ne îndreptăm ochii spre harul și adevărul Său. *J. W. Burgon* 1859.

Spre Tine îmi ridic ochii și așa mai departe. Simțim ce contrast puternic conțin aceste cuvinte? Un păcătos de pe pământ și un Dumnezeu din cer; muritorii sărmani, plângători, păcătoși - și Dumnezeul sfânt, veșnic, singurul binecuvântat; cât de nemărginit este totuși contrastul dintre cei doi! Dar peste prăpastia deschisă, chiar dacă este mai lată decât oceanul, dragostea veșnică și înțelepciunea eternă a Persoanei lui Isus Hristos a făcut un pod, cu ajutorul căruia și omul cel mai păcătos să se poată apropia de Dumnezeu fără teamă, cu încrederea credinței, și să afle că rușinea și teama cunoștinței vinovăției vor fi de acum transformate în pacea iertării și nădejdea sigură a vieții veșnice. *R. Nisbet* 1863.

Ridicarea ochilor spre cer, așa cum este numită aici, nu ca o formă goală sau ipocrită, ci ca adevărata expresie a proceselor din interior, depune mărturie despre multe lucruri. În primul rând, ea dovedește o inimă credincioasă, smerită; căci necredința nu va ridica niciodată pe nimeni mai sus de pământ, și la fel de puțin poate să facă mândria lucrul acesta. Credința, dimpotrivă, pătrunde cu ochiul ei ager și în lucrurile nevăzute, Evrei 11.27. În al doilea rând, ea atestă o inimă ascultătoare; pentru că cel care își ridică ochii spre Dumnezeu, recunoaște: DOAMNE, eu sunt robul Tău. În al treilea rând, ea este o mărturie a unei inimi recunoscătoare. Noi mărturisim cu aceasta că orice dar bun și desăvârșit vine din mâna lui Dumnezeu. În al patrulea rând, ea caracterizează o inimă cu convingeri cerești. Cine își ridică ochii spre cer mărturisește cu aceasta că inima sa nu este încătușată aici jos, ci că tot ce speră și dorește ea este sus. Și, în sfârșit, este mărturia unei inimi evlavioase, care-L iubește pe Dumnezeu și I se închină Lui. În afară de limbă, nimic nu poate să se roage așa de elocvent ca ochiul. *Richard Holdsworth* † 1649.

Versetele 1,2. Ei privesc în sus, Tatăl privește în jos. Credința privește la DOMNUL, nu pentru că ea ar trebui să se uite în mâinile Lui de dragul pâinii sale zilnice, ci în inima Sa îndurătoare privește credința, ca să primească din inima Sa o mărturie mângâietoare a harului, care este mai bună decât viața. *Karl H. Rieger* † 1791.

În primul verset, poetul ni se înfățișează ca stând în prezența Maiestății cerești, cu ochii îndreptați spre mâna lui Dumnezeu, plin numai de așteptare încordată a vreunui semn sau orice alt gest al mâinii, prin care să-i devină cunoscută voia lui Dumnezeu. El seamănă întru totul cu sclavul care, tăcând, dar plin de atenție încordată, cu mâinile încrucișate peste piept și cu ochii ațintiți cu totul asupra stăpânului său, stă în fața „stăpânului” oriental și încearcă să-i ghicească orice dorință după ochi și după mimică, ba chiar mai mult, dacă ar fi posibil, deja anticipat. El seamănă cu slujnica ce-și servește stăpâna și se ostenește neliniștită să-i prevadă gândurile după priviri și să-i descopere dorințele, ba chiar toanele, și să i le satisfacă. După cum se știe, orientalii plini de demnitate, rezervați, vorbesc foarte rar cu supușii lor, chiar și dacă sunt străini de față. Ei își fac cunoscute dorințele și poruncile printr-un semn al mâinii, printr-o privire sau prin mișcări și gesturi foarte ușoare, care ar putea fi trecute cu vederea foarte ușor, dacă servitorul n-ar privi cu toată atenția la ele. De aceea stau sclavii cu privirea ațintită la fața stăpânilor lor, ei își ațintesc ochii pe ochii stăpânilor lor și ascultă de fiecare mișcare a mâinii, de fiecare semn al unui deget. Așa așteaptă psalmistul semnul Dumnezeului său. *Samuel Cox* 1874.

„Am văzut”, povestește un călător, „o imagine vie a acestui cuvânt din psalm, într-o casă domnească din Damasc. De îndată ce am fost prezentați și luaserăm loc pe divan, mișcarea mâinii stăpânului casei a făcut semnul că trebuie servită limonada. Un alt semn a adus cafea și pipe și din nou unul, dulciuri. La un alt semn a fost pregătit dineul. Servitorii urmăreau precis ochii și mâna stăpânului lor, ca să recunoască voia sa și s-o execute imediat.” Cu o asemenea atenție ar trebui și noi să-L privim pe DOMNUL, cu totul umpluți de un singur gând: DOAMNE, ce vrei să fac? *Sunday at-Home*.

Ca ochii robilor și așa mai departe. Să învățăm datoria noastră față de Dumnezeu din atitudinea servitorilor, pe care o avem zilnic sub ochi. Nu fără motiv Și-a luat Mântuitorul nostru pildele din lucrurile obișnuite, zilnice, din: câmpii, podgorii, pomi, nunți și așa mai departe, ca să avem astfel pretutindeni buni avertizori. *Martin Geier* † 1681.

Ca ochii roabei. Nu numai bărbații au voie să se încreadă în puterea lui Dumnezeu, ci și femeile, vasele mai fragile și mai slabe. Și femeile pot, nu numai să se plângă lui Dumnezeu că li se face nedreptate, și nu numai să-I mărturisească lui Dumnezeu păcatele lor, ci și să-și pună încrederea în El. De aceea, la enumerarea eroilor credinței și la descrierea norului de martori din Evrei 11 este notată și recomandată prin Duhul Sfânt nu numai credința bărbaților, ci la fel și credința femeilor, ca cea a Sarei, a mamei lui Moise, a lui Rahav și a altora. *Alexander Henderson* † 1646.

Cu o mișcare a mâinii putem: să pretindem, să cerem, să promitem, să chemăm, să ne luăm rămas-bun, să amenințăm, să cerem milă, să refuzăm o rugămintă, să respingem o propunere, să întrebăm, să răspundem, să socotim, să mărturisim, să exprimăm: teama, rușinea, îndoiala, să instrui, să poruncim, să unim, să despărțim, să încurajăm, să jurăm, să mărturisim, să acuzăm, să condamnăm, să achităm, să admirăm, să ofensăm, să disprețuim, să provocăm la luptă, să mângâiem, să arătăm aplauze, să binecuvântăm, să smerim, să ridiculizăm, să împăcăm, să laudăm, să recomandăm, să ne plângem, să înviorăm pe cineva, să desfătăm, să întristăm, să neliniștim, să descurajăm, să uimim, să speriem, să ilustrăm o exclamație, să poruncim tăcerea, să afirmăm, să negăm, ba chiar aproape că putem să întrebăm: ce nu putem arăta cu o mișcare a mâinii? *Michael de Montaigne* † 1592.

Versetul 3. *Nouă, noi*. Să observăm cum cântărețul evlavios nu cere mila și harul lui Dumnezeu numai pentru *sine*, pentru ocară pe care *el* o are de purtat, ci că lui disprețul, care apasă în general pe cei temători de Dumnezeu și pe păstrătorii credinței loiale, îi îngreunează așa inima. Există între cei evlavioși nu numai o comunitate în purtarea crucii, ci și o armonie a sufletelor în suspine și a chemării harului divin. *Wolfg. Musculus* † 1563.

Versetele 3.4. *Suntem sătui de dispreț*. (Textual.) Oamenii de lume se uită de sus la pelerinii care călătoresc la locașul sfânt al lui Dumnezeu și la toată religia lor, cu zâmbet disprețuitor, și se miră că, în timp ce viața actuală are totuși destule pretenții de la câte unul, există oameni care sunt suficient de proști ca să se intereseze de un Dumnezeu invizibil și de o veșnicie necunoscută. Aceasta nu este o încercare ușoară pentru cei evlavioși. Ei trebuie să poarte batjocura *celor siguri, celor fără griji*. Aceia dintre vecinii și semenii lor, cărora le merge aparent bine, declară că au găsit că lumea îi răsplătește generos pe toți cei care sunt demni de darurile ei. Ei atribuie sărăcia și necazul numai atitudinii celor evlavioși, că nu merită altceva. „Lăsați-i să se ostenească mai mult”, strigă ei insensibil; „ar trebui mai bine să caute să progreseze în lume, decât să se roage; atunci le va merge în curând la fel de bine ca nouă”; și asemenea cuvinte dure, de neștiință nemiloasă, sunt otravă pentru inimile rănite, care sângerează. Dar apoi, cei evlavioși suferă și sub *disprețul trufaș* al celor care își exprimă disprețul mândru prin aceea, că

îi atacă pe cei evlavioși cu cuvinte ironice și încearcă să le răpească pacea prin dojană aspră și să-i abată de la evlavie. Cei care iubesc Sionul încă mai au de îndurat dispreț tăcut, răstălmăcire publică și atacuri ostile, Credința lor, singura lor mângâiere, este ridiculizată, liniștea pe care o doresc așa de mult li se refuză. Dar Dumnezeu este adăpostul lor în toate aceste ostilități. *Robert Nisbet* 1863.

Această a doua strofă preia acest „îndură-Te de noi” ca un ecou. Ea începe cu o *Kyrie eleison*, care se justifică eșalonat, în mod crescând. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Sătui peste măsură (versetul 3), *peste măsură de sătui* (versetul 4). Batjocura și disprețul apasă evident deja de mult asupra poporului, astfel încât credința este greu încercată. Cu atât mai demn de luat în seamă este că limbajul psalmului este lipsit de orice urmă de nerăbdare. *J. J. St. Perowne* 1868.

Sfaturi omiletice

Versetele 1-4. Noi suntem atenți la 1) rugăciunea dependenței smerite, versetul 2; 2) la rugăciunea consacrării credincioase: spre Tine, versetul 1; 3) la duhul ascultării: *ca ochii robilor* și așa mai departe; 4) la rugăciunea celor sfinți: până Se va îndura de noi. *R. Nisbet* 1863.

Aici vedem: 1) Oameni care au ochi. a) Ochi care sunt îndreptați în sus, spre Dumnezeu, plini de încredere, rugându-se, meditănd, cu venerație, atenție, ascultare; b) spre interior, de unde urmează rugămintea pentru har. 2) Oameni care n-au ochi. Ei n-au: a) niciun ochi pentru caracterul ales al celor evlavioși, b) niciun ochi pentru propria lor primejdie; c) nicio smerenie înaintea lui Dumnezeu (cei mândri); d) nicio așteptare credincioasă în nădejde, în rugăciune, a ochilor ridicați.

Versetul 1. Ochiul credinței. 1) El trebuie ridicat. 2) El vede cel mai bine mai sus de el. 3) El are mereu ceva la care poate privi. 4) Să privim deci în sus și odată cu aceasta să ne împiedicăm ochii să privească prea mult în interior și înapoi.

1) Limbajul închinării: care locuiești în ceruri. 2) Limbajul mărturisirii a) a lipsei, b) a neajutorării. 3) Limbajul stăruinței: *spre Tine* și așa mai departe. 4) Limbajul așteptării, iată, versetul 2. *G. Rogers* 1890.

Versetul 2 cu Psalmul 121,4. Două „Iată”. 1) Ochiul lui Dumnezeu, îndreptat atent asupra noastră. 2) Ochiul nostru, îndreptat atent asupra lui Dumnezeu.

Mâna călăuzitoare a DOMNULUI. Ea ne face semn 1) Să ne apropiem, 2) să mergem aici sau acolo, 3) Să rămânem liniștiți acolo unde suntem. *G. Rogers* 1890.

Imagini din viața zilnică sau ce putem să învățăm de la slujitori și stăpânii lor, de la slujnice și stăpânele lor.

Versetul 3a. *Îndură-Te de noi:* 1) ca vorbărie lungă, fără valoare, a slujitorului din Sud, 2) ca stăruință serioasă a evlaviosului.

Versetul 3b. Disprețul cu care lumea îi tratează pe cei evlavioși. Cât de frecvent este, care este motivul, cât de greu este el de purtat și ce mângâiere au cei evlavioși în dispreț.

Versetele 3.4. I. Motivele rugăciunii: disprețul oamenilor. Acesta este adesea ceva care este lucrul cel mai greu pe care îl au de purtat evlavioșii. 1) El este foarte nechibzuit. De ce îi batjocoresc ei pe oamenii că urmăresc ceea ce, după convingerea conștiinței lor, este drept? 2) El este nemeritat. Adevărata evlavie nu face rău nimănui, ci caută binele tuturor. 3) El este nelegiuit. Cine îi insultă pe cei evlavioși, pentru că ei sunt poporul lui Dumnezeu, Îl insultă pe Dumnezeu Însuși.

II. Conținutul rugăciunii. 1) Cei care se roagă nu stăruie aici ca Dumnezeu să le facă dreptate în fața vrăjmașilor lor, ceea ce ar fi, desigur, îndreptățit, ci stăruie pentru har. 2) Motivarea: *Pentru că suntem și așa mai departe.* Insultele celor nelegiuiți sunt pentru cei evlavioși o încurajare ca să aștepte ajutorul deosebit al lui Dumnezeu. Harpa care atârână în sălcii face să răsunе cele mai plăcute sunete ale ei. Exact unde este cel mai puțin atinsă de mâna omului, acolo cântă cu atât mai nestingherit Duhul lui Dumnezeu. *G. Rogers* 1890.

Tradus din „*Die Schatzkammer Davids*”, Ediția 2004, Editura CLV - Bielefeld